

Raguenoviny

Zpravodaj č. 3 sobota 13. 5. 2023

FESTIVAL

**BEZ
ZBYTEČNEJCH
ŘEČÍ**

Český FEMAD

První český FEMAD, den druhý

Kdyby zpravodajství z druhého dne historicky prvního českého FEMADu v Plzni měli na starosti redaktori některých českých periodik, dozvěděli bychom se, že ...

... cateringové týmy (ten, který zajistil lahodnou snídani v podobě interesantně pojednaných obložených talířů a korunovaných lahodnou kokosovou buchtou, jakož i ten, který servíroval nepřekonatelné lasagne či pozoruhodný plátek s kuskusem a neobyčejně delikátními tzatziky) budou nominovány na plzeňskou verzi Řádu zlaté vařečky. Ta je doplněna divadelními maskami a neónovým nápisem FEMAD FOREVER, předávat bude toto vyznamenání R. K. v kostýmu Ragueneaua (pokud sežene někoho, kdo mu ho vyžehlí), píše časopis Gurmán.

Ragueneau čeká o páté na černého muže | Foto: -mel-

... patronka dopoledního Set.kání v rámci honby za senzačními informacemi o účinkujících spojila ve svém článku dvě na internetu nalezené Terezy Marečkové a obdařila tak nic netušící milovníci šachovnic nepřiměřeně fantaskním životopisem. Stačí v tomto případě omluva? táže se vzteky rudé Právo a dodává: Nebyl by spíše na místě trest v podobě doživotní povinnosti pít k snídani turka bez cukru?

... ať chceme či nechceme, vědomí války, co probíhá téměř za našimi humny, visí ve vzduchu a odráží se i na jevišti. Důkazem je Kyanid o páté a inspirativní Adresát neznámý. Jak je vidět z hojné divácké účasti a vzrušených ohlasů, k otázkám viny, svědomí, (ne)ospravedlnitelnosti pomsty a osobní odpovědnosti dosud divadlo neřeklo poslední slovo, a plzeňský FEMAD je pro to důstojnou platformou, píše ve své kulturní rubrice Respekt.

... Robert Kunesch v rámci lákání účinkujících na svůj festival záměrně vzbuzoval nereálná očekávání! Jedna z nejmenovaných hereček se dostavila do Dialogu s větou "tak jsem tu skrz tu sochu" místo pozdravu. Podlý organizátor jí totiž přislíbil jako odměnu za odehrané představení sochu v životní velikosti na významném plzeňském náměstí. A investigativci z Mladé fronty Dnes se ptají: Kdo to zaplatí?.

-raK-

Ve včerejším čísle Raguenovin byla omylem zveřejněna nesprávná verze textu P. R. Kohutové k inscenaci Set.kání. Chyba byla na straně redakce. Omlouváme se všem dotčeným.

300 mg kofeinu

300 mg kofeinu: Set.Kání

RECENZE

Královna či pěšák...

... na šachovnici života? Ženy v přetopené nonstop pizzerii mezi půl třetí a půl čtvrtou ráno. Ta, co si po premiéře Racka záměrně nechala ujet vlak, co pochybuje, touží, doufá – a učinila jisté rozhodnutí. A ta ukrývající se před světem a bilancující, co se jí „dějí divné věci v hlavě“. Napětí mezi melancholií a ironií, mezi autenticitou skutečnou a hranou, mezi patosem a humorem, mezi touhou prožít a záměrem naučit se trpět. „Zrcadlo, zrcadlo, kdo je na světě...?“ – Míša Čermáková a Tereza Marečková jsou krásné typy, mají schopnost zaujmout a udržet pozornost. Přesně vědí, na co stačí, přesně vědí, v čem je jejich síla a umějí ji použít. Báječně a důsledně pracují s metaforou, od šachovnicového vytyčení hracího pole, přes to všechno, co si s sebou neseme, někdo kabelku s podvazkem a divadelním programem, někdo kufr plný veteše, někdo kelímky, z nichž si staví svůj svět, někdo trychtýř, přes nějž se lze zúženě na svět dívat. A co nám pro dnešní noc zbývá, ulevující víno nebo květina, jež zraňuje... – Co na tom, že ten tvar je více lyricko-epický než dramatický. Co na tom, že tu a tam text upadá do banálnosti (ta část na hranici snesitelnosti těsně před odhalením pointy trvá naštěstí jen pět minut). Bavily jste mne velmi, dámy. Děkuji.

-raK-

Beseda na šachovnici

Bílá žena Kristýna Čepková kvitovala s potěšením, že jde o autorský text, k tomu se v jeho inscenaci objevuje mnohé, co má ráda (Brno, víno, kafe, oslík ljáček), navíc metoda a struktura hry připomíná jejího oblíbeného Schimmelpfenniga a antiiluzivní pojetí inscenaci velmi sluší. Přestože zobrazovaná témata mohou chvílemi působit banálně, účinkující to vyvažují autenticitou a pravdivostí, tím, že inscenovanému materiálu beze zbytku věří. Kladem je také funkční a jednoduchá scénografie a obskurně ironické použití skladby Moje malá premiéra.

Černý muž Jaromír Hruška podle svých slov změnil barvu na padesát odstínů šedi. Coby dramaturg zmínil příbuznost inscenovaného materiálu s Čechovem a Vyrypajevem, co by režisér problematičnost zacyklené práce s motivy a absenci systému vystavěného na použitém hlavním scénografickém motivu, tedy šachovnici.

Bílá žena a černý muž na šachovnici | Foto: -mel-

Beseda v kruhu se vůbec velmi často k šachovnici vracela, padlo mnoho slov o její symbolice a významech a o tom, jak kdo ji v představení vnímal. Např. Láďa Vrchovský mluvil o vyrovnanosti spoluhráčů v šachu i životě, míjení, opuštění hracího pole ve smyslu sebevraždy či odchodu z divadla (Cimrman by pravil, že zkusil obojí, ale nedá se to srovnat...). Wendy oponovala tím, že opuštění hracího pole vnímá spíše jako změnu. Jaromír Hruška dále upozornil na nesporné kvality textu a jeho přesnou dramatickou stavbu, Máša Caltová doporučila škrtnout patnáct minut, ale pochválila přesně definovaný prostor, Jana Stejskalová pak práci s rekvizitou. Pavel Hurych doporučil vytvořit si přesný zvukový a světelný plán a dodržovat ho, pochválil použití kontra světla na konci. Slova Wendy, která by se dala tesat – o triviálnosti či neotřelosti tématu a adekvátnosti použitých prostředků si u takto osobně laděných divadelních tvarů rozhoduje každý divák podle životních zkušeností a osobního nastavení.

Do závěrečného hlasování o nejlepší ženský herecký výkon přehlídky postupuje Tereza Marečková.

-raK-

Rozhovor s 300 mg kofeinu

Uvádíme jen část rozhovoru, celý bude zveřejněn v následujících týdnech na Divadelnik.cz.

Tentokrát rozhovor proběhl nadvakrát: těsně před a těsně po besedě v kruhu. S kávou a diktafonem v ruce jsem zpovídala divadelní soubor 300 mg kofeinu, a to konkrétně Michaelu Čermákovou, Terezu Marečkovou a Adama Milku.

Na zahřívací otázku, jaký máte vztah k Plzni, se rozkryly další “nové” vazby:

Míši rodiče se v Plzni Set.Kali, a díky tomu vznikla ona. A také jí Plzeň připadá jako takové “malé Brno”. Terezka byla v Plzni díky Set.Kání zcela poprvé a Adam občasně jezdí do Plzně za divadlem a užívá místní krásnou atmosféru a jihozápadní geografickou podobu.

Terezo, Set.Kání je tvůj autorský text. Tedy můžeme mluvit o autorském divadle. Odkud ti přišla inspirace, a co ten Racek?

Tereza: On tam ten Racek původně ani nebyl. Dodali jsme ho tam až někdy v polovině zkoušení, kdy nám ten vztah těch dvou evokoval právě vztah Niny a Arkadinové. Mojí inspirací bylo hlavně divadelní prostředí a herečky, které jsem začala potkávat během psaní textu. Jejich zkušenosti, názory a zážitky. To mě právě inspirovalo k tomu, postavit tyto dva protipóly hereček proti sobě. Z části i to, co jsem si řešila já sama v sobě.

Michaela: On je fakt rozdíl ten původní text, a po zásahu následné dramaturgie, kdy se tam přidaly další roviny. Takže myslím, že tak, jak jsme to původně četly a zamýšlely, je teď úplně jiný. A dost se to posouvá i reprízami.

Dokážeš specifikovat, proč jsou ty reprízy pokaždé trochu jiné?

Tereza: Já myslím, že hodně záleží na divácích. Mně vždycky ta energie, co z těch lidí jde, zakcentuje nějaké konkrétní téma. Ať už je to nějaké téma, které zrovna „potřebují“, nebo se zrovna nějak „stane“.

Michaela: Přijde mi hodně hezký, že jak je to představení hodně vyprávěcí a vlastně je to hodně o kontaktu s hledištěm, tak i např. dnešní repríza mi v tomhle přišla hodně silná, že i sama jsem trošku bojovala s tím, abych se tím nenechala moc ovlivňovat. Abych to neuzpůsobovala tomu, co vidím, že funguje nebo co ty lidi chtějí. A teď to myslím v tom naladění, co to v nich otvírá, protože to téma herečky, cesta k divadlu a iluze a deziluze je poměrně široký. A každý má úplně jiný, a strašně záleží i na tom, kolik tomu člověku je let.

Setkání k Set.Kání

Jaké téma bylo pro vás dnes nejsilnější?

Tereza: Já bych to asi nespecifikovala. Ale ta energie dneska byla krásná.

Michaela: Já tam pro sebe dneska cítila to téma pochopení. Nebo jako že lidi ví, o čem hrajeme, což se ne vždycky stane. A dost teda často, ačkoliv nechci být nějak genderově nevyvážená, ale hodně záleží, kolik je v hledišti mužů a jak to vnímají, a jak to vnímají ženy. To je jedna věc. A celkově to, jak moc tomu chtějí dát šanci.

V písničkách se dnes ozývaly takové podivné kchrchr zvuky, které dodávaly inscenaci až takový duchařský nádech. Bylo to schválně, nebo technika?

Adam: To bylo schválně.

Tereza: Myslíš? Ne, jestli myslíš ty záseky, tak ty tam schválně nejsou, to byla chyba.

Michaela: Ono se to už stalo podruhé. A vlastně nevím, proč.

Adam: Aha, tak já jsem myslel, že to byl záměr, protože ono to je takhle nahrané. Tak to jsou asi poškozené soubory. Není to tedy chyba techniky, ale souboru.

Tereza: Ještě, že ses na to zeptala, aspoň jsme to odhalili.

Co jste vlastně říkali nabídce na to zahrát si na BZŘ?

Michaela: To jsem hodně řešila já. Byla jsem si vědomá, že nemáme doporučení. Byli jsme na přehlídce (Valašské křoví - pozn.red.), kde se dala pouze jedna nominace, a doporučení žádná. Já jsem ale hrozně chtěla vyjet ještě někam, kde se o tom dá mluvit. A byla jsem moc ráda, že to takhle vyšlo, ač jsme podmínku mít doporučení nesplnili.

Dostali jste na BZŘ to, co jste si přáli? (Otázka padla po besedě v kruhu)

Michaela: Jo, myslím, že to byla asi nejrozsáhlejší zpětná vazba, co jsme zatím dostali. Chceme na té hře i nadále pracovat, takže proto jsme tohle moc rádi slyšeli.

-mel-

ĎAS Klouzák při ZUŠ Postoloprty **Laurent Baffie: Ťuk ťuk**

RECENZE

Divadelní amatérský soubor Klouzák z Postoloprty je soubor, který zatím příliš neobráží amatérské divadelní přehlídky vyšších úrovní, nicméně není to začátečnický soubor. Vznikl v roce 1990 při ZUŠ v Postoloprtech (Ústecký kraj). Hraje nejen divadlo, ale pořádá nejrůznější veřejné akce pro děti i dospělé. Vůdčí osobností a režisérem je od počátku Martin Holeček. Od vzniku se soubor zaměřuje především na komediální repertoár (Cimrmani, Břehový, v poslední době i autoři jiné provenience). Jedním z těch posledně jmenovaných je i Laurent Baffie a jeho komedie Toc toc v dobrém překladu Sary Novákové Ťuk ťuk. Nejedná se o žádný dramatický skvost v žánru komediálním, jde o komerčně zábavnou hru, která vtip těžší ze setkání několika pacientů trpících obsedantní neurózou v čekárně význačného psychiatra. Bohužel slovní i drobně situační vtip se časem stává stereotypním. Zpočátku se jeví jako výborný nápad, ovšem brzy se vyčerpá, a autor už nic dalšího nevymyslel. Idea, že se vyléčíme, jen když si vzájemně budeme pomáhat, je jen jakýsi přílepek v závěru hry.

Naštěstí soubor disponuje přesnými lidskými typy, které padnou jak ulité na jednotlivé postavy hry. Například taxikář Max v podání Martina Urbana nebo Fred Pavla Panenky jsou více než dokonalí. Režisér si toho byl vědom, a tak vsadil právě na typové obsazení. Navíc herci jsou to už dosti zkušené, evidentně je jim komediální žánr vlastní. Mají dostatek energie i schopnosti jednat slovem. Vlastně svým herectvím zachraňují nedokonalou předlohu. Přesto bychom asi potřebovali ještě víc zkušeností a kreativity ze strany

režie i herců, abychom se dobře bavili od začátku do konce. Vidím ne vždy dobře načasovaný vtip, málo rytmitizované některé dialogy, někde i nejistotu v textu, a naopak lehké improvizace na úkor gradace a rytmu. Včerejší představení začalo velkou odezvou v hledišti, ale postupně ztrácelo dech. Hlavní vinu však dávám předloze, méně pak už samotnému souboru. A tak končím zvoláním: „Milý Klouzáku, co takhle dát příležitost kvalitnější komedii, když mám v souboru tak šikovný herecký potenciál?“

Jaroslav Kodeš

Klouzavá beseda v kruhu

Černý muž Petra Richter Kohutová: Nevím, co je horší, jestli předloha nebo inscenace. Nepoučenost o psychiatrických diagnózách, odpovídajících prostředcích a gradaci v předloze i výsledném tvaru, scéna nevyužitá, herectví vsedě typu kuchyňský realismus.

Bílá žena Jana Stejskalová: Soubor si zvolil k inscenování lepší ze dvou překladů. Scéna je v pořádku. Je dobře založeno už při prvním dialogu, všechny postavy jsou dobře charakterizovány, mají schopnost rychle si vyměňovat repliky.

Během následné besedy v kruhu se hovořilo o všech složkách inscenace.

Dramaturgie, režie a herectví – Máša Caltová ocenila, že byl vybrán text, který jako by byl šitý na tělo účinkujících, herecké výkony jsou proto kvalitní, účinkující se umějí poslouchat navzájem. Zároveň konstatovala, že v textu není žádné překvapení, překvapit mohou jen herecké výkony. Členové souboru jsou přesvědčeni, že hrají sami sebe, režisérka to potvrzuje.

Scénografie – soubor konstatoval, že stísněnost prostoru mu nepomohla.

Použitá hudba – Karel Vontroba a mnozí další nepovažují za adekvátní použití Růžového pantera. Soubor se domnívá, že hraje detektivku, a proto to adekvátní je.

Do závěrečného hlasování o nejlepších hereckých výkonech přehlídky postupuje Monika Urbanová za roli Lili a Pavel Panenka za roli Freda.

-rak-

DS Vojan Desná – Mladá haluz Pavel Kohout: Kyanid o páté

Recenzi
připravujeme
na zítra

Beseda po páté

Černý muž Jarda Kodeš: Byl jsem hluboce zklamán a musím pojmenovat několik zásadních problémů. Prvním z nich je scéna. Jestliže jde o bohatou a úspěšnou spisovatelku, pak je váš skromný nábytek nedostačující. Představoval bych si velký budoár opulentním schodištěm, velké barevné vitráží a zezadu prosvícené silnými reflektory namířenými na Vladčino pozadí jako symbol určité aury, jež je kontrapunktem k jejímu amorálnímu chování. Další problém vidím v batožině, kterou přinese Iréne – to, že by v batožině takto zachované bylo odneseno dítě a k tomu onen deník, prostě nemohu přijmout. Lukáši, ty jako režisér, víš, co je rytmus inscenace? Samozřejmě nevíš. kus, prosím tě, vést příště herečky k tomu, aby na sebe někdy křičely a někdy mluvily potichu.

Bílá žena Miša Seghmanová: O představení jsem předem něco četla, a tak jsem tušila, nač jdu, a byla jsem natěšená, co vlastně uvidím. Scéna se mi líbila právě proto, že nebyla přeplněná, k tomu jste dobře zvládly místní stísněnější prostor. Nádobí na stole bylo akorát a nepřibývalo. Velmi se mi líbilo, že tam aury byly, a to dokonce dvě, v rámci úvodního telefonického rozhovoru. Musím vyzdvihnout. Skvělé herecké výkony. I ve chvílích, kdy jste ve vypjatých situacích zvýšily hlas, bylo rozumět každé slabice, přitom to nepůsobilo strojeně. K tomu jste mne dokázaly udržet v napětí, v očekávání, co se bude dít dál. Líbila se mi hudba, a také to, že jí tam nebylo moc.

Dramaturgie – podle Kristýny Čepkové je text vynikající, postihuje několik důležitých témat, vyrovnání se s minulostí, otázku svědomí, morálky, a to v historických souvislostech. Jaromír Hruška nesouhlasil s tím, že naopak jde o jeden z blábolů Pavla Kohouta, který si zpracovává velká témata tak, jak se mu to momentálně hodí. Láďa Vrchovský v této souvislosti mluvil o kontextu vzniku hry, procesu s estébáky v roce 1991, a o tom, že Kohoutovo dílo je celé postaveno na reflexi vlastního života a vývoje.

Režie – Jarda Kodeš se, tentokrát bez nadsázky, svěřil s pocitem, že vedení hereček, zejména představitelky Iréne, příliš brzy předznamenává těžký konec, ocenil by více lehkosti při seznamování postav a celkově v první části inscenace (týž názor vyjádřil Karel Vontroba), navíc některé dialogy by bylo možno vzít svižněji. Láďa Vrchovský stejný problém označil za absenci rozdílu mezi životem a divadlem, k tomu Iva Halamová v roli Iréne je mírně stylizovaná, zatímco Vladka Kodůsková jako Zofie hraje realisticky, pravdu.

Scénografie – Kristýně Čepkové se líbila práce s detailem a neprvoplánová práce s červenou barvou. Nábytek byl podle ní fajn a nádobí akorát (a to prý Láďa Kodůšek ještě leccos rozbil).

Máše Caltové by se líbil u spisovatelky obraz nebo socha jako znak jejího bohatství. Láďa Vrchovský to vnímal jako popisné vzhledem k tomu, že začátek definuje poetiku – nehybnost hereček při telefonátu ukazuje na dvojí samotu, samotu spisovatelky i jejího hosta, a zároveň střídmost použitých prostředků. Jana Stejskalová považovala tmavý nábytek za postačující ukázkou luxusu, taška by podle ní opravdu neměla být natolik čistá.

Použitá hudba – Wendy fascinovaly hudební vstupy, i když přemýšlela, jestli už nejde o kýč. Podobnou věc řešil Karel Šťastný u své inscenace a přiznal, že tam hudbu částečně odbourává tak, aby si divák došel k určité náladě sám a nebyl k ní veden jako v amerických filmech.

Herectví – Láďa Vrchovský označil výkon Vlad'ky Kodůuskové za srovnatelný s výkonem Vlasty Chramostové. Máša Caltová pochválila znamenité herecké výkony i srozumitelnou artikulaci, ale chyběl jí výraznější věkový rozdíl mezi protagonistkami, Vlad'ka Kodůusková by měla být zestařena. Jiří Poš kontroval, že by bylo lepší Ivu Halamovou omladit. Vlad'ka Kodůusková se nakonec omluvila, že mladistvý účes si pořídila kvůli svatbě své dcery – a já se táži, přátelé: je opravdu možné, aby herečka takto poškodila svou roli jen kvůli jakési pofiderní osobní záležitosti?!?

(Pozn.: Účastníci diskuse, zejména černý muž, bílá žena a zapisovatelka v posledním souvětí, používali větší než malé množství nadsázky.)

Do závěrečného hlasování o nejlepší herecký výkon přehlídky postupuje Vlad'ka Kodůusková za roli Zofie.

-rak-

Rozhovor se souborem

Rozhovor k pátému festivalovému představení Kyanid o páté souboru DS Vojan – Mladá haluz vznikl po debatě v kruhu. Mluvila jsem s režisérem Lukášem Frydrychem a oběma herečkami: Vlad'kou Kodůuskovou a Ivou Halamovou.

Jakou máte asociaci s Plzní?

Vlad'ka: S Plzní mám spojené nové české kolo festivalu FEMAD. Jinak nic.

Lukáš: Nemám vůbec nic.

Iva: Mně tady syn studuje konzervatoř a vystoupila jsem si na tu vyhlídkovou věž.

Co pro vás znamenala nabídka zahrát si na BZŘ?

Lukáš: No, radost. Přišlo to jako velice rychlá nabídka, museli jsme se dohodnout a potvrdit obratem, ale Desná v těchto končinách nikdy nebyla, takže "ted' a nebo nikdy".

Vlad'ka: A jak někde Lukáš napsal, tak jsme moc rádi, že jsme přímo u zrodu tohoto festivalu. To už nikdo nebude. To už budou další ročníky...

A jakou máte ambici na festivalu BZŘ?

Vlad'ka: Mojí jedinou ambicí bylo, aby se nám to povedlo, a to snad klaplo.

Lukáš: Máme ambici, aby ten festival, jak se zrodil, tak i žil. Takové je společné přání divadelního světa. Nejen naše. My jsme si přijeli zahrát, zahráli jsme si, a děkujeme za tu příležitost.

Jaký pocit máte z dosavadního vývoje BZŘ?

Vlad'ka: Myslím si, že jsou tu nejen skvělá představení, ale i bezvadná atmosféra mezi soubory. A to i co se týče těchto besed v kruhu. Je cítit, že nejsme rivalové, a to je moc fajn.

Měla pro vás zpětná vazba na besedě v kruhu nějaký smysl?

Lukáš: Určitě. Zpětná vazba nejen od diváků, známých, ale i lidí, co divadlo dělají, je vynikající. Pro další práci je velice nutná, a za to děkujeme.

Iva: Mně se tady moc hezky hrálo. Já to mám nastavený tak, že jakékoliv představení, ať je to ta nejmenší vesnička, nebo takovýhle krásný festival, tak zahraju, jak nejlíp umím. A mně se tady hrálo moc hezky, a to je pro mě to nejdůležitější.

Jaká je vaše vazba na poděbradský FEMAD?

Vlad'ka: Poděbradský FEMAD miluju. Snažím se, aby mi neutekl žádný ročník. A BZŘ, protože je předkolo k tomu poděbradskému, tak je to pro mě takové jeho miminko. A jsem ráda, že jsem tady.

Lukáš: Souhlas. Poděbrady jsou srdcovka. Ten FEMAD je dobrý. A to, že existují předkola, vedle moravského nově i teď české, znamená jen to, že je o něj zájem. Že tou femadskou linkou může teď projít víc souborů, než se dostanou do Poděbrad.

A kam míříte dál? Nedávno jste byli z přehlídky v Josefově Dole nominováni na přehlídku do Vysokého. Chcete si jednou zahrát třeba i na Jiráskově Hronově?

Lukáš: Divadlo nejsou olympijské hry, takže postup (nominace) je velice příjemný, to nezastíráme. Tak se radujeme, ale stále pokora. Jiráskův Hronov je meta. Už jsme tam jednou hráli, a jestli tam v životě ještě jednou budeme, tak jenom dobře, ale pro Jiráskův Hronov divadlo neděláme.

Iva: Pro mě tedy divadlo není žádná soutěž. Mě divadlo prostě fakt baví. A je to hezký, určitě vítám poznámky všech zúčastněných, ale nesoutěžím. Ani s ostatními, kteří zde hrají, ani s Vlad'kou. Prostě pro mě je to koníček, který miluju. Nemám žádné ambice. A takhle to zůstane, ať postoupíme kamkoliv a nebo nepostoupíme, máme radost z toho hraní.

A jak se vám hrálo před plzeňským publikem?

Iva: Publikum bylo milý. A mně se hrozně líbilo to divadlo. To bylo prostě úžasný, jak to bylo takový malý, krásný, útulný. A bylo to, jak by to postavili pro Kyanid. Mně se to hrozně líbilo.

Lukáš: Jo, tahle scéna Kyanidu slušela.

Po celé trvání festivalu jako zástupce zůstává Vlad'ka Kod'ousková s manželem Láďou.

Lektorka na sobotu

Kristýna Čepková

dramaturgyně

patronka Podivného odpoledne Dr. Zvonka Burkeho

Kouzlu amatérského divadla propadla již jako studentka gymnázia a občasná ochotnická herečka. Poté začala pro školní soubor spíše psát a následně vystudovala obor režie/dramaturgie činoherního divadla na DAMU. Nejdříve byla v angažmá v Jihočeském divadle v Českých Budějovicích a později v Městském divadle Kladno. Mezitím pracovala jako pedagožka a dramaturgyně na volné noze v různých divadlech i pro Českou televizi. Nejčastěji hostovala v Západočeském divadle v Chebu a v Městském divadle Mladá Boleslav. Počínaje rokem 2014 působí při souboru 3D company, který hraje v Žižkovském divadle Járy Cimrmana, od roku 2020 je kmenovou dramaturgyní pražského nezávislého Divadla D21. Nejčastěji spolupracuje s režiséry Martinem Vokounem, Jakubem Šmídem a Zdeňkem Bartošem. Učí teorii divadla na Pražské konzervatoři a příležitostně vede divadelní dílny pro teenagery i dospělé.

LEKTOR UVÁDÍ

Ladislav Smoček: Podivné odpoledne Dr. Zvonka Burkeho

DS Hraničář Rumburk

Kristýna Čepková

SOBOTNÍ BURKE Z RUMBURKU

Poměrně dlouhou tradici a také vedoucího s nádherně divadelním příjmením má soubor Hraničář z Rumburku. Na jeho repertoáru najdeme tituly pro děti i dospělé, co se žánrového či druhového zařazení týče, jedná se většinou o činohru. Dramaturgie souboru by se dala označit za tzv. pravidelnou, rozhodně ale není bez vynalézavosti. To je ostatně i případ inscenace Podivné odpoledne Dr. Zvonka Burkeho. Kultovní černá groteska od jednoho ze zakladatelů pražského Činoherního klubu, významného režiséra Ladislava Smočka, který není vzdálený ani plzeňskému publiku, vznikla v roce 1966 v autorově režii, tehdy s Vladimírem Pucholtem v titulní roli. Inscenace se v ČK průběžně hraje dodnes, hodně ji proslavil také Boleslav Polívka, který roli po letech přezkoušel.

Inscenace DS Hraničář v režii Miroslava Řebíčka měla premiéru v roce 2022 a do plzeňského festivalového programu se dostala mimo jiné díky doporučení z děčínské přehlídky. Bizarní příhoda výstředního seniora Dr. Burkeho, který se proti své vůli stane několikanásobným vrahem, ačkoliv jde v podstatě o lidumila, je nejen kouzelně groteskní komedií plnou absurdit a neuvěřitelných až poetických slovních hříček, ale také studií člověka či lidí v mezní situaci, takřka doslovně „zahnaných do kouta“. To je ostatně autorovo oblíbené téma. Nejde tedy jen o řadovou komedii určenou k pobavení publika, a víc už nic. Zpoza bláznivého kolotoče gagů na nás nenuceně (jako ona ikonická „buchta z kamen“) vykukuje smutek... Podle programu i anotace k inscenaci rumburského souboru se lze domnívat, že tento aspekt se její tvůrci rozhodli nepřehlížet. Pokud tedy máte fenomén zvaný „Burke“ v oblibě podobně jako autorka těchto řádků, nezbyvá než se těšit na sobotní odpoledne!

-kč-

Jaromír Hruška

režisér

patron představení **Hrdý bud', žes...**

Jaromír Hruška je absolvent DAMU v Praze, oboru režie činoherního divadla. Absolvent kurzů o práci Stanislavského, Čechova i představitelů tzv. ruské divadelní avantgardy konaných v Moskvě. Jeho studentská režijní práce (inscenace Shakespearova Mnoho povyku pro nic) byla prezentována na Festivalu divadelních škol německy mluvících zemí v Mnichově.

Režisér 25 celovečerních inscenací autorů světové i české dramatické literatury. Je autorem většiny úprav dramatických i nedramatických textů ke svým inscenacím. Autor série scénářů historických her o nejmocnějším renesančním rodu Rožmberků v rámci prestižního evropského festivalu SLAVNOSTÍ PĚTILISTÉ RŮŽE. Autor a režisér úspěšných nových původních českých komedií ze současnosti „HOTEL BLACKOUT“, „NÁVRAT DO HOTELU BLACKOUT“, „LOVE..., SORRY!“, a „SORRY ... BABY!“. Jako režisér a pedagog působil mj. na státní Konzervatoři v Praze. Jako asistent režie pracoval na několika inscenacích významného ruského režiséra Sergeje Fedotova. Dramaturg a zástupce ředitele Městského divadla v Českém Krumlově a dramaturg a produkční Dusíkova divadla v Čáslavi. Lektor řady krajských i celostátních přehlídek a divadelních festivalů.

LEKTOR UVÁDÍ

 Jan Švimberský: Hrdý bud', žes...

 VDS Lipany

Jaromír Hruška

Irena Dousková se narodila 18.srpna 1964 v Příbrami. Pochází z divadelní rodiny, matka a otčím byli herci v příbramském divadle. V roce 1976 se přestěhovala do Prahy. Vystudovala gymnázium, pracovala jako knihovnice a sekretářka. Vystudovala Právnickou fakultu UK, kde absolvovala v roce 1989 a dále působila jako novinářka. Na počátku 90. let debutovala sbírkou básní Pražský zázrak spolu se svými bývalými spolužáky z gymnázia – s L. Lomovou, J. Reinischem a P. Ulrychem. V současnosti je na volné noze a zároveň redaktorkou měsíčníku Maskil, který vydává Židovská kongregace Bejt Simcha. Žije v Praze a je matkou dvou dětí.

Její prozaickou prvotinou je román v dopisech Goldstein píše dceři (1997) o hledání vztahu mezi otcem a dcerou, kteří se ještě neviděli. Můžeme zde najít mnoho autobiografických prvků, protože sama autorka nacházela přes dopisy vztah k vlastnímu otci, který za minulého režimu emigroval do Spojených států. Druhou prózou je o dva roky později vydaná kniha Hrdý Budžes (1998), která zaznamenala veliký úspěch po autorčině dramatizaci pro příbramské divadlo, kde roli hlavní dětské hrdinky Helenky z let začínající normalizace hraje Bára Hrzánová. V knize Hrdý Budžes lze najít hodně motivů, které autorka s největší pravděpodobností čerpala z vlastních zkušeností. Helenka je dcerou divadelních herců, její matka je z divadla vyhozena pro svou neangažovanost, a biologického otce má v emigraci - toto a ještě další rysy se shodují se zážitky Ireny Douskové. Třetí kniha nese název Někdo s nožem (2000), tato próza je psána formou deníkových záznamů mladé ženy prožívající hlubokou citovou krizi. Formu nepravidelných záznamů (na požádání svého domovského nakladatelství Petrov, dnes již zaniklého) použila také při popisování svého života v únoru 2003. Popisuje zde denní starosti

s dětmi, svého muže označuje pouze iniciálou K., což může asociovat Kafkovo označení postav. Následující knížkou se Irena Dousková obrátila k drobnějšímu žánru povídky. Kniha povídek Doktor Kott přemítá (2002) se věnuje tématům rodinných, manželských a všeobecně mezilidských vztahů. Mezilidským vztahům se věnuje i nadále v další knize povídek, která je pojmenována Čím se liší tato noc (2004). Další úspěšnou knihou Ireny Douskové je próza Oněgin byl Rusák (2006), která je volným pokračováním bestselleru Hrdý Budžes, v pokračování knihy je již Helenka dospělejší, ale svůj rozmanitý vnitřní svět si uchovává nadále. Volnou trilogii o Helence Součkové uzavírá kniha Darda z roku 2011, která se už ale odehrává v současné době.

Inscenace anoncovaná jako divadelní retro komedie inspirována náměty na motivy knih Ireny Douskové: DARDA, ONĚGIN BYL RUSÁK a HRDÝ BUDŽES.

Proto nyní uvádím inscenace dramatizací na českém jevišti:

Hrdý Budžes / Divadlo A. Dvořáka Příbram / premiéra 2002 – hraje se doposud

Oněgin byl Rusák / Divadlo v Dlouhé / premiéra 2008 – derniéra 2017

Darda / Divadlo Na Jezerce / premiéra 2012 – derniéra 2015

Nejzajímavější bude pozorovat, jak se souboru podaří ve výše zmíněné kompilaci přenést a propojit autobiografické prvky autorky, ale vlastně do značné míry i značné většiny z diváků do smysluplné divadelní inscenační formy.

Soubor, který byl založen zjevně k inscenování jediné hry, se již téměř deset let snaží o divadelní činnost s velkou diváckou pozorností. Samozřejmě, že pozornost díky dramaturgického tahu zjevně neztratí. Uvidíme, jak se s nelehkým úkolem popasuje.

V každém případě: ZLOMTE VAZ!

Líbí se Vám na festivalu? Chcete jej finančně podpořit?

Můžete přispět do naší transparentní kasičky na pokladně ve foyer divadla Dialog.

Děkujeme, velice si Vaší podpory vážíme.

Zpravodaj festivalu Bez zbytečných řečí — Český FEMAD

 Redakce: Michaela Seghmanová (seg), Vendula Melišková (mel), Jiří Poš (pos)

 Fotografie: Ivo Mičkal, není-li uvedeno jinak

Program

Není-li uvedeno jinak, koná se představení
v Divadle Dialog.

SOBOTA

10:00 Prohlídka Plzně

13:00

Hraničář Rumburk

Ladislav Smoček: **Podivné**

odpoledne dr. Zvonka Burkeho

(Děčínská brána – čestná uznání)

16:00

VDS LIPANY

Jan Švimberský:

Hrdý bud', žes...

(Lomnice n. Popelkou

– doporučení na DPV)

19:00 Inspirativní představení

BUFO – v Divadle ALFA

O broucích z lidech

NEDĚLE

11:00

Divadlo Naoko Praha

Kdo hledá Charlottu Borgah

(POPAD – doporučení na KDP)

15:00 Oficiální zakončení festivalu

19:00 Inspirativní představení

Tyjátr Horažďovice

Důkaz